U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **P. G.**, zast. Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 12. 2017, č. j. OAM-915/ZA-ZA11-ZA19-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 7. 2018, č. j. 32 Az 75/2017 - 58,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce (dále také „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného, kterým byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřípustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno podle § 25 písm. i) téhož zákona, protože státem příslušným k posouzení podané žádosti je na základě čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), Rakouská republika.

[2] Žalobce v podané žalobě namítal nedostatečné posouzení okolností jeho případu ve smyslu čl. 3 bodu 2 nařízení Dublin III, dle kterého není možné přemístit žadatele o mezinárodní ochranu do členského státu, u nějž existují závažné důvody se domnívat, že v něm dochází k systémovým nedostatkům azylových řízení, která s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie. Rakouská republika se při posuzování jeho žádosti o mezinárodní ochranu dopustila závažných nedostatků, a to porušení principu *non-refoulement* (zákaz navrácení žadatele o mezinárodní ochranu do země jeho původu, kde mu hrozí smrt, mučení nebo nelidské a ponižující zacházení), neboť mu na základě jeho předchozích neúspěšných žádostí hrozí deportace do Arménie, kde mu jde o život. Samotné azylové řízení s ním vedené bylo nespravedlivé, protože nebyl správně přeložen úmrtní list jeho bratra, neměl prostor vysvětlit svoji situaci a přidělený tlumočník nesprávně překládal jeho tvrzení.

[3] Krajský soud meritorně rozhodoval ve věci stěžovatele podruhé, neboť jeho první rozsudek ze dne 10. 1. 2018, č. j. 32 Az 75/2017 – 28, byl rozsudkem zdejšího soudu ze dne 9. 5. 2018, č. j. 9 Azs 17/2018 – 28, zrušen s tím, že v dalším řízení byl vázán závazným právním názorem kasačního soudu ohledně přezkumu úvahy o existenci systémových nedostatků azylového řízení v Rakouské republice ve smyslu čl. 3 bodu 2 odstavce druhého nařízení Dublin III. V novém rozsudku krajský soud tak v souladu s právním názorem zdejšího soudu dospěl k závěru, že úvaha o existenci systémových nedostatků azylového řízení v Rakouské republice je dostatečná, a proto žalobu zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Včas podanou kasační stížností spojenou se žádostí o odkladný účinek se stěžovatel domáhá zrušení výše uvedeného rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení z důvodu nepřezkoumatelnosti, neboť krajský soud pouze převzal názor Nejvyššího správního soudu uvedený výše, kterým mohla být dostatečně vypořádána jen jedna jeho žalobní námitka spočívající v tom, že žalovaný ve svém rozhodnutí neodkázal na žádné konkrétní zprávy týkající se situace žadatelů o mezinárodní ochranu v Rakousku. Stěžovatel však do žaloby vtělil jednoznačně širší rozsah žalobních námitek, konkrétně uvedl, že byl zkrácen na svých právech tím, že žalovaný porušil § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu a čl. 3 nařízení Dublin III. Rovněž namítl, že v azylovém řízení v Rakousku byla porušena jeho práva a byl porušen princip *non-refoulement*. Žádné z těchto dalších námitek však krajský soud ani náznakem netematizoval, a proto napadený rozsudek nemůže obstát. Rozsudek krajského soudu nelze označit za ucelený a argumentačně silně vystavěný, aby mohl nahradit vyčerpávající vypořádání všech žalobních námitek, čímž je naplněn zákonný důvod podání kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Zároveň je stěžovatel názoru, že jeho kasační stížnost je přijatelná dle § 104a odst. 1 s. ř. s., neboť krajský soud se dopustil zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do jeho hmotně právního postavení.

III. Vyjádření žalovaného

[5] Žalovaný se ztotožňuje se závěry v záhlaví uvedeného rozsudku a odkazuje na správní spis a na podání v řízení o kasační stížnosti proti předchozímu rozsudku krajského soudu ze dne 10. 1. 2018, č. j. 32 Az 75/2017 - 28. Nyní podanou kasační stížnost má za neoprávněnou.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[6] Vzhledem k tomu, že projednávaná věc je věcí mezinárodní ochrany, v souladu s § 104a s. ř. s. se zdejší soud zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, odmítl by ji jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud v této souvislosti předně poznamenává, že usnesení, jímž kasační stížnost pro nepřijatelnost odmítá, nemusí být dle § 104a odst. 3 s. ř. s. odůvodněno, přesto však uvádí následující.

[7] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[8] Nejvyšší správní soud neshledal, že by v nyní projednávané věci byl dán některý z důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, neboť kasační stížnost svým významem podstatně vlastní zájmy stěžovatele nepřesahuje. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které by dosud nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně, přičemž nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikaturnímu odklonu. Nejvyšší správní soud neshledal ani zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené a jasné soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva.

[9] Stěžovatelem namítanou nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu zdejší soud neshledává, neboť stěžovatel v podané žalobě výslovně namítal, že žalovaný neposoudil dostatečně kritéria dle čl. 3 bodu 2 nařízení Dublin III, což je jediný projednatelný žalobní bod celé žaloby. K tomuto jedinému žalobnímu bodu je třeba podotknout, že byl namítnut toliko v obecné rovině volnou citací právního předpisu a ničím nepodloženou domněnkou, že stěžovateli v Rakouské republice hrozí deportace do Arménie. Stěžovatel v žalobě rozhodně netvrdil, že žalovaný ve svém rozhodnutí neodkázal na žádné konkrétní zprávy týkající se situace žadatelů o mezinárodní ochranu v Rakousku. S tímto závěrem bylo nejprve již zrušeným rozsudkem krajského soudu ze dne 10. 1. 2018, č. j. 32 Az 75/2017 - 28, vyhověno jeho žalobě, avšak zároveň byl nosným důvodem pro zrušení tohoto rozsudku.

[10] Stěžovatel sice v jiné části žaloby uvádí další skutečnosti, které nastaly v rámci azylového řízení s ním vedeného v Rakousku o jeho předchozích žádostech o mezinárodní ochranu (chybný překlad listin, nedostatek prostoru k vyjádření, pochybení tlumočníka), které však z důvodu své obecnosti samostatné žalobní body nezakládají, a proto nelze mít tyto skutečnosti krajským soudem za nevypořádané. Měl-li stěžovatel v úmyslu podložit těmito skutečnostmi svoji jedinou žalobní námitku, že nebyly dostatečně posouzeny systémové nedostatky azylového řízení v Rakousku, nejsou tyto skutečnosti z hlediska své intenzity dostatečné, neboť ani nenaznačují riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie požadované čl. 3 bodem 2 nařízení Dublin III. Především však není povinností správních soudů domýšlet jednotlivé žalobní body za žalobce (stěžovatele), neboť takový postup soudu by byl v rozporu se zásadou dispoziční soudního řízení. V řízení o kasační stížnosti se proto lze jen stěží dovolávat nevypořádaných žalobních bodů, které nejsou v žalobě jasně a srozumitelně vymezeny, případně je žaloba neobsahuje vůbec. Kasační námitka tak není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle §104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[12] O žádosti o odkladný účinek Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť rozhodl ve věci samé neprodleně po provedení nezbytných procesních úkonů tímto usnesením.

V. Závěr a náklady řízení

[13] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. prosince 2018

JUDr. Radan Malík
předseda senátu